

РОД СЪРЛИНГ ЧУДОВИЩА НА МЕЙПЪЛ СТРИЙТ

Превод от английски: Васил Димитров, 1992

chitanka.info

На Мейпъл Стрийт цареше неделен следобед. Слънцето все още бе запазило малко от топлината на циганското лято и хората, живеещи на тихата уличка, се бяха възползвали от това. Подстригваха тревата и миеха колите, а децата играеха по тротоарите. Господин Ван Хорн, патриархът на улицата, извади в градината си електрическата резачка и започна да реже колове за оградата. Часът беше 16,40. На една врата беше изваден транзисторен радиоприемник, от който се носеха крясъците на футболния коментатор. Мейпъл Стрийт. Октомври. 4,40 следобед. Мейпъл Стрийт в последните спокойни минути преди появата на чудовищата.

Стив Бренд, около четиридесетгодишен едър мъж в износена униформа на морски пехотинец, миеше колата си, когато нещо ярко проблясна в небето. Всички, които бяха на улицата, вдигнаха глави, поглеждайки към просветването, което затъмни Слънцето.

— Какво беше това? — извика Стив на съседа си Дон Мартин, които изправяше изкривената спица на колелото на сина си.

Мартин, както и останалите, гледащи към небето, правейки си сянка с длани, извика в отговор:

— Приличаше на метеорит, а? Не чух обаче удара, а ти?

Стив поклати глава.

— И аз не чух. Само свистенето по време на полета.

От предната врата излезе съпругата на Стив.

— Стив — извика тя. — Какво беше това?

Затваряйки крана на чешмата, той отговори:

— Сигурно беше метеорит, скъпа. Но прелетя много близко...

— Твърде близко, според мен — забеляза съпругата му. — Твърде близко...

Върна се в къщата и изведнъж забеляза нещо... По цялата Мейпъл Стрийт хората замряха и се заоглеждаха, забелязвайки същото. Всички звуци бяха изчезнали. Всичките. Пълна тишина. Нищо не работеше. Нито радиото. Нито косачките. Нито дъждовалните машини. Тишина.

Госпожа Шарп, шестдесетгодишна, диктуваше по телефона рецепта за торта. Братовчедката ѝ я помоли да повтори колко яйца трябва, но гласът ѝ прекъсна по средата на изречението. Госпожа Шарп, която не беше от най-въздържаните жени, започна да блъска със слушалката по вилката. Телефонът мълчеше.

Пит Ван Хорн високо изруга, когато електрическата му резачка спря. Провери контакта, щекера и накрая бушоните на таблото. Всичко беше наред, само нямаше ток.

Съпругата на Стив Брeнд — Агнес, отново излезе на вратата и заяви, че електрическата фурна не работи. Сигурно няма ток или е нещо друго, може би Стив ще погледне? Но на Стив сега не му беше до фурната — бе открил, че моторчето не подава вода на маркуча.

Живеещият през улицата Чарли Фарнсуърт, дебелак в ярка хавайска риза, високо проклрнаше фирмата, която произвеждаше калпави транзисторни радиоприемници. Радиото му бе млъкнало подло по средата на футболния репортаж.

Раздадоха се и други гласове — тишината вече я нямаше. Чуваха се въпроси и възмутени възгласи, жалби за недопечено месо, недополети градини, недомити коли, недовършени телефонни разговори. Сигурно за всичко това бе виновен метеоритът. Това беше основният въпрос — него задаваха най-често. Пит Ван Хорн с отвращение захвърли шнура и съобщи на групичката хора, събрала се около колата на Стив Брeнд, че ще отиде на Бенет Авеню, за да провери не са ли изключили електричеството от там.

Стив Брeнд, озадачено мръщейки чело, се облегна на колата и огледа съседите си.

— Това просто няма смисъл — каза той. — Защо едновременно изчезна електричеството и замлъкна телефонът?

Дон Мартин замислено бършеше пръстите си от машинното масло.

— Може да е магнитна буря?

— Това пък изобщо не може — пропищя дебелакът Чарли с неприятно високия си глас. — Небето е чисто. Нито облаче. Нито мълния. Нито гръм. Нищо. Каква буря може да бъде?

Лицето на госпожа Шарп беше набраздено от бръчки, но най-вече от проблемите на ранното вдовство.

— Просто ужасно е, когато телефонната компания не се грижи за линиите си — оплака се тя. — Това е ужасно.

— А радиото ми! — от възмущение очите на Чарли бяха станали съвсем кръгли. — Предават мач!

Хората се оглеждаха и клатеха глави.

— Стив — предложи Чарли с високия си глас, може би ще отидеш да питаш в полицията?

— А, да, та да си помислят, че всички тук сме се побъркали — каза Дон Мартин. — Нещо се е развалило в централата, а ние...

— Не е електроцентралата — поклати глава Стив. — Тогава транзисторното радио щеше да работи.

Всички утвърдително закимаха.

Стив отвори вратата на колата си.

— Все пак ще отида в полицията. Трябва да се изясни какво става.

Седна зад волана, завъртя ключа за запалване и натисна бутона на стартера. Двигателят мълчеше. Опита още два пъти — както и преди, нищо.

— Това е! Колата току-що работеше прекрасно.

— Няма бензин — предположи Дон.

— Не — отрязва Стив. — Съвсем скоро наливах.

— Какво означава всичко това? — прошепна госпожа Шарп.

Малките свински очички на Чарли Фарнсуърт се отвориха широко.

— Просто... Просто всичко изведнаж спря... Ще ти се наложи да *отидеш* в полицията, Стив.

— Ще дойда с теб — предложи Дон.

Стив излезе от колата, затвори вратата и се обърна към Дон.

— Нямахте начин да е метеорит — каза уверено. — От метеорити *такива* неща не стават.

Двамата вече вървяха към полицейското управление, когато чуха глас. Той принадлежеше на Томи Бишъп, момче на дванайсетина години.

— Господин Бренд! Господин Мартин! По-добре спрете...

Стив направи крачка назад.

— Защо?

— Те не искат да отивате там — заяви Томи.

Стив и Дон се спогледаха.

— *Кои* не искат да отидем там?

Томи показва небето.

— Те.

— Те? — повтори Стив.

— Кой са *те*? — писна Чарли.

— Тези, които бяха в онова нещо, което прелетя над нас — развълнувано каза Томи.

— За какво говориш, Том? Обясни.

— Тези, които бяха в онова нещо, което прелетя над нас... — повтори Том. — Мисля че не искат да напуснем това място.

Стив се наведе над момчето.

— Изобщо не мога да разбера какво искаш да кажеш.

— Не искат да напуснем това място и затова изключиха всичко.

— Откъде го измисли? — в гласа на Стив прозвуча раздражение. Госпожа Шарп се приближи до тях.

— Никога не съм чувала подобна глупост! — високо извика тя.

Томи чувстваше, че *не* искат да му вярват.

— Но така става винаги — настояваше той. — Във всички книги, когато космическият кораб каца!

Чарли Фарнсуърт презрително изсумтя.

Соли Бишъп се изчерви и хвана сина си за рамото.

— Томи — тихо каза тя, — не говори глупости, мили.

Стив не сваляше поглед от лицето на момчето.

— Всичко е наред, Томи. Скоро ще се върнем. Ще видиш. Това не беше кораб, нищо подобно. Просто... метеорит или нещо друго такова... — Обърна се към останалите и произнесе с оптимизъм, какъвто не изпитваше. — Разбира се, това обяснява всичко. Какво ли не става от метеоритите. Както от слънчевите петна.

— Вярно е — каза Дон, за да го подкрепи. — Както слънчевите петна. По целия свят радиото престава да работи. А това нещо прелетя толкова ниско — какво има да му се чудим.

Мъжете отново тръгнаха към полицейското управление.

— Господин Бренд! — гласът на Томи звънеше от напрежение. Той се затича след тях. — Моля ви, господин Бренд, не напускайте това място.

Всички, които присъстваха, застанаха нащрек. В поведението и външния вид на момчето имаше нещо непонятно... нещо трудно определимо се забелязваше в напрегнатото побеляло лице... В думите му имаше такава вяра и такъв страх... Чуха думите му и ги отхвърлиха, защото логиката и интелекта не оставяха място за космически кораби и зелени човечета. Обаче раздражението, което

проблясваше в очите им, разменените шепнешком думи и стиснатите устни нямаха нищо общо с разума. Момчето бе събудило страхове, които е по-добре да не бъдат будени в човешката душа, а хората от Мейпъл Стрийт по нищо не се различаваха от жителите на други такива улици. Редът, разумът и логиката бързо отстъпваха под натиска на нелепата фантазия на дванайсетгодишното момче.

— Би трябвало да го напердашат — промърмори някой.

А Томи Бишъп отново заговори:

— Може би вие и *не можете* да напуснете това място. Така беше в оня разказ. *Никой* не можеше. Освен...

— Освен кой?... — попита Стив.

— Освен тези, които са изпратили преди да дойдат. Били съвсем като хора. И едва когато корабът се приземил...

Майка му го хвана за ръката.

— Томи — прошепна тя, — моля те не говори нищо повече, мили.

— Да, най-добре е да замълчиш — каза мъжът, който беше най-близко от всички. — Ама и ние сме едни — да го слушаме. Дявол знае какво! Момчето преразказва някаква книжка, а ние...

Мъжът млъкна, защото Стив се изправи и повелително огледа тълпата. Страхът можеше да предизвика в хората паника, но можеше и да отдели от средата им лидер, и в тази минута такъв лидер стана Стив Бренд.

— Говори, Томи — обърна се той към момчето. — Какъв беше този разказ? Кого изпратили онези, преди да дойдат?

— Така се готвели за десанта, господин Бренд — възбудено заговори Томи. — Изпратили първо четирима души. Едно семейство. Майка, баща и две деца — всичките изглеждали като хора. Но не били хора.

Някои се разсмяха, но това не беше весел смях.

— Е, какво пък — произнесе Стив, — просто трябва да проверим всички... Да видим кои от нас наистина са хора.

Думите му като че ли отвориха шлюзове — чу се мощен взрив от смях. Обаче веднага замря. Хората се гледаха един друг вече с други очи. Момчето беше посяло зърно, което сега растеше...

Изведнъж се чу шум от автомобилен стартер и всички глави рязко се обърнаха. От другата страна на улицата Нед Роузин седеше в

колата си с гюрук и се опитваше да я запали, обаче нищо не се получаваше, освен напрегнат безнадежден звук — а и той постепенно угасна. Нед Роузин, слаб тридесетгодишен човек, излезе от колата и злобно тръшна вратата.

— Какво, не пали ли, Нед? — попита го Дон Мартин.

— Хич — отвърна Нед. — А странно — сутринта всичко си беше наред.

Изведнъж, от само себе си, колата запали и двигателят заработи нормално, изпускайки облаче изгорели газове. Нед Роузин изплашено се обърна към колата и очите му се разшириха. След това, толкова неочаквано, колкото се включи, двигателят заглъхна.

— Сама запали! — развълнувано пропищя Чарли Фарнсуърт.

— Как ли го направи? — попита госпожа Шарп. — Нима колите могат да се палят сами?

Всички мълчаливо гледаха Нед Роузин, а той прехвърляше погледа си от колата към хората и обратно.

— Нека някой да ми обясни... — неуверено каза той. — Никога през живота си не съм виждал такова нещо!

— Значи той не е излязъл да погледне онова нещо, което прелетя над нас — многозначително каза Дон Мартин. — Не му е било интересно...

— Хайде да му зададем няколко въпроса — важно предложи Чарли Фарнсуърт. — Бих искал да знам какво става тук!

Чуха се съгласяващи се гласове и всички тръгнаха към Нед Роузин. Вече имаха цел. Вече *правеха* нещо. Какво именно на никого не му беше много ясно, но Нед Роузин беше от плът и кръв, можеха да го видят, чуят и усетят.

Нед Роузин с тревога изгледа приближаващата се тълпа, а след това посочи с пръст колата си.

— Самият аз разбирам толкова, колкото и вие! Искан да я запаля, а тя не палеше. Всички видяхте.

Хората се стълпиха около Нед и на него изведнъж му стана трудно да диша. Напред излезе Чарли Фарнсуърт.

— Я ни обясни... — запита той. — На улицата нищо не работи. Нищо. Няма електричество, транзисторното радио не работи. Не работи нищо, освен колата ти — *твоята!*

В тълпата зашепнаха. Стив Бренд стоеше настрана и мълчеше. Не му харесваше онова, което ставаше. На мирната улица растеше нещо, което заплашваше да излезе от контрол.

— Е, Роузин, изплюй камъчето — заповяда Дон Мартин. — Обясни ни как така колата ти запали сама!

Нед Роузин не беше страхливец. Винаги беше тих, спокоен човек, не обичаше насилието и никога с никого не се беше бил. Но и не обичаше да го закачат. Сега се ядоса.

— Почакайте — извика той. — Почакайте, не се приближавайте. Това се отнася за всички. Е, добре, имам кола, която пали сама. Разбира се, това е странно — не споря! Но нима този факт ме прави престъпник? Не знам защо колата ми пали сама и толкоз!

Изслушвайки Роузин, тълпата не се успокои, но засега не предприе никакви конкретни действия. Хората продължаваха да си шепнат и Роузин започна да оглежда лицата едно по едно, докато погледът му не спря на Стив Бренд. Роузин добре го познаваше. От всички на тази улица той изглеждаше най-разумен.

— Какво има, Стив? — попита Нед.

— Всички сме се побъркали на тема чудовища — тихо отвърна онзи. — Изглежда, всички мислят, че едно от семействата не е такова, за каквото го приемаме. Семейството са извънземни някъде от... — В гласа на Стив прозвуча насмешка. — Не знаеш ли някой, който крие рога под шапката си?

Роузин присви очи.

— Какво е това, шега? — Отново разгледа всички един по един. — Разиграваш ли ме или какво?

И в този момент, без никаква видима причина, колата му отново запали, поработи малко на празен ход и отново заглъхна.

Една от жените закрещя, а мъжете се втренчиха в Роузин студено и заплашително. Той изкачи няколко стъпала и застана с лице към съседите си.

— Чуйте — каза вече с друг тон, — всички ме познавате. Преживяхме тук четири години, в тази къща. По нищо не се различаваме от вас! — Нед протегна ръка към тълпата. Но хората, които виждаше, вече почти не приличаха на онези съседи, заедно с които беше преживял тези четири години. Изглеждаше, като че ли

някой бе взел четка и с няколко зловни движения бе променил лицето на всеки.

— Е, господин Роузин... — проточи госпожа Шарп, — ако това е така, може би ще ни обясните...

— Какво да обясня? — уморено попита Роузин.

— Е, понякога си лягам твърде късно — с ясна неохота продължи госпожа Шарп. — И два... да, два пъти излизам на вратата и виждам как вие, господин Роузин, стоите посред нощ пред дома си и гледате небето. — Тя помълча, оглеждайки съседите си. След това, решавайки да продължи, заговори: — Като че ли чакате нещо!

„Последният пирон в капака на ковчега — помисли си Стив Бренд. — Една глупост, казана в критичен момент, и...“ Тълпата забуча. Нед Роузин пребледня. Пред вратата излезе съпругата му Ен. Погледна хората, а след това и лицето на съпруга си.

— Какво има, Нед? — попита тя.

— Не знам — махна с ръка Нед. — Наистина не знам. Но виж какво ще ти кажа, Ен. Тези хора не ми харесват. Не ми харесва онова, което правят. Не ми харесва, че стоят в двора ми. И ако някой се доближи до вратата ми още с една крачка, ще му смачкам физиономията. Кълна се като пред Бога, ще му я смачкам. А сега се махайте, махайте се от тук, всичките!

— Не... — Ен се задави от ужас.

— Чухте ме! Махайте се от тук! — извика Нед.

Никой не бързаше да премине към конкретни действия и хората започнаха да отстъпват. Обаче изпитаха неопределено чувство на удовлетворение. В крайна сметка пред тях вече имаше противник. Някой, който не приличаше на тях. И това им придаваше сила. Врагът вече не беше безформен и неопределен. Врагът имаше дом, двор, кола. И този враг ги заплашваше на глас...

Бавно тръгнаха обратно, забравяйки временно онова, с което всичко започна. Забравяйки, че няма електричество и телефоните не работят. Забравяйки даже че неотдавна над тях прелетя метеорит.

И едва много по-късно някой зададе въпроса.

— Старият Ван Хорт отиде на Бенет Авеню. И не се върна. Къде е?

Но сега никой не мислеше за това. Никой от трийсетте или четирийсетте човека, които стояха пред къщите си и гледаха как се

приближава нощта.

Към десет часа във всички къщи на Мейпъл Стрийт горяха газени лампи, а зад прозорците на гостните пробляскваха езичетата на свещите. Хората стояха на улицата на групи, тихо разговаряха помежду си, като всички поглеждаха в една посока — към вратата на Нед Роузин.

Самият Нед седеше на перилата и се вглеждаше в тъмнината, изпъстрена със светли петна. Знаеше, че е обкръжен и че няма да го пощадят. Ен му донесе чаша лимонада и седна до него.

С падането на тъмнината Мейпъл Стрийт много се беше променила. Проблясващите светлини бяха направили нещо странно с обикновения ѝ вид. Улицата изглеждаше необичайна, заплашителна, напълно друга. Чужда.

Нед Роузин и съпругата му чуха стъпки, които се приближаваха към къщата им.

— Който и да си там, спри! — изправяйки се, извика Нед. — Не искам неприятности за никого, но ако някой пристъпи прага ми...

Но в същия миг видя Стив Бренд и веднага се успокои.

— Нед... — започна Стив.

Роузин го прекъсна:

— Вече обясних на някои от вашите... Страдам от безсъние и понякога излизам да се поразходя. Да погледам небето. Звездите...

— Точно така е — потвърди Ен. — А хората... хората направо се вбесиха. Просто някакво безумие.

Стив Бренд кимна мрачно.

— Да, така си е — масово безумие. Никога не е имало подобно нещо.

— А ти, Стив, много рискуваш, като общуваш с подозрителни хора — се чу злобният глас на Чарли Фарнсуърт от съседния двор. — Докато не сме изяснили всичко, и ти самият не си във от подозрение.

Стив рязко се обърна по посока на гласа.

— Както и ти, Чарли — извика той. — Както и всички останали!

Към Стив Бренд се приближи Дон Мартин, държейки запален фенер в ръка. Изглеждаше неуверен.

— Мисля, че е време всичко да излезе наяве — заяви той. След това замълча, а през това време около него успяха да се съберат група

съседни. — Съпругата ти много е говорила за това, колко си странен, Стив — продължи Дон.

Стив Бренд знаеше, че рано или късно това щеше да стане. Затова сега не беше изненадан — по-скоро почувства растящия в него гняв.

— Давай! — поиска отговор той. — Какво е говорила съпругата ми! Казвай *всичко*! — огледа съседите си. — Хайде да огледаме от всякъде всичките си странности. На мъжете, жените и децата на тази улица. Не се ограничавайте само с мен и Нед. А на сутринта всички подозрителни могат да бъдат разстреляни!

Пристъпвайки от крак на крак и свивайки се, Дон започна:

— Е, нали разбираш, така стана, че Агнес говореше за теб... Е, че привечер прекарваш твърде много време в мазето, като правиш там някакъв радиоприемник или нещо подобно. А никой от нас *никога* не е *видял* това радио...

— Аха, Стив! — закрещя Чарли Фарнсуърт. — Какво е това *радио*, което правиш? Не съм го виждал. И никой не го е виждал. С кой говориш по него? И кой говори с теб?

Стив горчиво се усмихна.

— Изненадваш ме, Чарли — тихо каза той. — Ей, богу. Защо изведнаж стана толкова тъп? С кой съм говорил? Да, с чудовища от Космоса. С триглави зелени човечета, които прилитат над нас в неща, приличащи на метеорити!

Агнес Бренд се приближи до съпруга си и нежно го хвана под ръка.

— Стив! Стив, успокой се... — умоляващо каза тя. — Та това е само любителски предавател — опита се да обясни на тълпата. — Това е всичко. Сама му купих ръководството, за да може да го сглоби от отделните детайли. Мнозина имат такива предаватели. Мога да ви го покажа. Той е в мазето.

Стив си освободи ръката.

— Нищо няма да им показваш. Ако искат да огледат къщата ни, трябва да покажат разрешение за обиск!

В този момент закрещя госпожа Шарп. Всички се обърнаха към нея и видяха една фигура, внезапно материализирала се в тъмната улица, и чуха равномерния звук от приближаващите се крачки. Соли Бишъп приглушено изхлипа и грабна Томи за рамото.

— Това е чудовище! — изпищя Томи. — Това е чудовище!

Хората стояха вкаменени от ужас, а нещо непознато вървеше към тях по улицата. Дон Мартин се втурна в къщата си и моментално изскочи от там с пушка. Прицели се в приближаващата се фигура. Стив му издърпа пушката от ръцете.

— Дявол да го вземе, защо никой не иска да помисли? — възмути се той. — Какво да се направи с пушка срещу...

Треперещият, до смърт изплашен Чарли Фарнсуърт на свой ред издърпа пушката от ръцете на Стив.

— Не е необходимо да се казва нищо, Стив. Дрънканиците ти ще вкарат всички ни в гроба!

След това бързо се прицели и стреля. Звукът бе оглушителен — просто разкъса мрака на две. Фигурата, вече на стотина метра, замря за част от секундата и падна. Хората от всички страни се втурнаха към нея.

Стив стигна на мястото пръв. Приклепна, обърна тялото и се вгледа в лицето.

— Ето, уважаеми съседи — тихо каза той. — Случи се. Първата жертва е Пит Ван Хорн!

— Боже мой! — прошепна Дон Мартин. — Той отиде да разбере какво става с електричеството...

Лицето на Чарли Фарнсуърт приличаше на тесто, то се гърчеше в светлината на фенерите.

— Не знаех кой е — опитваше се да обясни той. Сълзите се търкаляха по тлъстите му бузи. — Изведнъж някой се появява в тъмното — бих ли могъл да знаем кой е! — Трескаво се огледа и хвана Стив за ръката. Стив умееше да обяснява нещата на хората. — Стив! — запищя Чарли. — Знаеш защо стрелях! Откъде бих могъл да зная, че не е някое чудовище?...

Стив се извърна.

— Знаех, че страхът ни ще убие някой от нас — през зъби промърмори той.

Чарли се обърна към Дон.

— Всички се боим от едно и също нещо. Да. Само се опитах да защитя дома си и толкоз. Чуйте, съседи, това е единственото, което се опитах да направя!

В дома на Чарли Фарнсуърт лампите блеснаха и хората изведнаж се почувстваха разсъблечени. Гледаха се един друг, енергично мигайки с отворени усти.

— Чарли, — каза госпожа Шарп с глас на съдия, произнасящ присъда. — Защо само в твоята къща има електричество?

Нед Роузин утвърдително кимна.

— Аз също бих искал да разбера защо — нещо в душата му се опитваше да го предпази от следващите думи, но гневът победи. — Защо, Чарли? И защо изведнаж млъкна? Няма какво да кажеш? А, не, говори! Искаме да знаем, защо само в твоята къща има електричество?

Чу се хор от гласове, поддържащи Роузин. И той продължи:

— Не се бави, когато уби човек, и веднага побърза да ни съобщиш от кого трябва да се пазим. Е, може би ти е било необходимо да убиеш. Може би Пит Ван Хорн, да успокои Бог душата му, се опитваше да ни каже нещо. Може би той знаеше от кого точно трябва да се пазим...

Чарли започна да отстъпва, докато не се блъсна в храста, растящ пред дома му.

— Не — прошепна той. — Не, не... — Дебелите му ръчички се опитваха да говорят вместо него с умоляващи жестове. — Не съм аз, не съм аз...

Един камък го удари по лицето и потече кръв. Чарли Фарнсуърт закрепя, а хората се струпаха около него. Напомняйки цирков хипопотам, той пропълзя през храста, разкъсвайки дрехите си и драскайки ръцете и лицето си. Съпругата му се хвърли към него, но някой ѝ сложи крак и тя падна, удряйки главата си в тротоара. Друг камък разби лампата над вратата.

— Не съм аз! — викаше Чарли. — Не съм аз! Но знам кой е — изведнаж каза той без да помисли. Но веднага разбра, че е казал единственото възможно нещо.

Хората спряха, замряха като статуи и се чу нечий глас:

— Е, Чарли, кой е?

Чарли се усмихна през сълзите и кръвта, стичаща се по лицето му.

— Да, ще кажа. Понеже знам. Наистина знам...

— Говори, Чарли — изкомандва го същият глас. — Кой е чудовище?

Чарли трескаво мислеше. Трябваше да назове нечие име.

— Момчето е! — изпищя той. — Ето кой е! Момчето!

Соли Бишъп извика и грабна Томи, притискайки го до себе си.

— Побъркали сте се — каза тя на хората, които сега я гледаха от всички страни. — Побъркали сте се. Та той е още дете.

— Но той знаеше — многозначително отбеляза госпожа Шарп, — само той знаеше... И ни разказа, как би могъл да знае, а?

Поддържаха я и други гласове.

— Именно, как? Кой му е казал? Нека момчето да отговори. Да.

На Мейпъл Стрийт цареше безумие...

Томи се откъсна от майка си побягна. Някой се опита да го спре, друг хвърли камък... След това всички се втурнаха след момчето — на групи, викайки. Само един глас се опита да каже нещо вразумително, единственият нормален глас сред безумието — гласът на приятелчето на Томи, също дванайсетгодишно момче. Но, разбира се, никой не го чу.

Изведнъж светлините се запалиха в друга къща — двуетажната измазана къща на Боб Уйвър. Един от мъжете извика:

— Не е момчето! Вижте къщата на Боб Уйвър!

Лампата над вратата на госпожа Шарп се запали и Соли Бишъп хрипкаво извика:

— Не е Боб Уйвър! Ето, ето, свети в госпожа Шарп!

— А пък аз ви казвам, че е момчето! — не се предаваше Чарли.

Изведнаж по цялата улица светлините започнаха да се запалват и да гаснат. Косачката внезапно се включи и тръгна сама, прорязвайки неравна пътека в тревата, докато не се удари в стената на къщата.

Хората тичаха насам-натам, от една къща към друга. Във въздуха изсвистя камък, след това още един. А светлините се палеа и гаснеа. Чарли Фарнсуърт падна — бяха му пръснали черепа с парче тухла. Госпожа Шарп рухна и не можа да се изправи повече.

* * *

От разстояние четиристотин метра, от върха на хълма, Мейпъл Стрийт изглеждаше така: дълга, потънала в зеленина улица, по която безпорядъчно светваха и гаснеа светлини и тичаха хора. Мейпъл

Стрийт беше истинска лудница. Навсякъде се чупеха прозорци и улични лампи, парчета стъкла се сипеха върху главите на жените и децата. Без никаква причина се включваха косачки и автомобили.

На върха на хълма, скрити от тъмнината, двама души стояха край космическия кораб и гледаха надолу към Мейпъл Стрийт.

— Сега разбираш методиката ни? — каза единият от тях. — Трябва да им спреш колите, косачките и телефоните. Да ги потопиш в тъмнина за няколко часа — останалото ще направят те самите.

— И винаги ли става едно и също? — попита другият.

— С малки вариации — последва отговорът. — Те сами си избират най-опасния враг, който могат да намерят. А това са те самите. На нас ни остава само да седим и да чакаме.

— Значи, съдейки по всичко — каза вторият, — това място, тази Мейпъл Стрийт не е единствената.

Първият се разсмя.

— Ама, разбира се! Светът е пълен с такива Мейпъл Стрийт. Само ще прелитаме от една до друга, а жителите сами ще се унищожават...

* * *

Когато на следващото утро слънцето изгря, Мейпъл Стрийт бе потънала в тишина. Почти всички къщи бяха изгорели. По земята лежаха множество тела. Никой не беше останал жив.

А след около седмица на Мейпъл Стрийт се появиха нови жители. Бяха много красиви, а особено изящни, просто скулптирани бяха главите им. По две на всеки.

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, броеве 3,4,5/1992 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.